

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 19)

***/ Chuyện đời nay.**

I.

Sài Gòn, 3 giờ chiều thứ **Bảy, June 10/2017**

Hôm nay định “dứt khoát” (chữ của Uyên Thao) kể hết câu chuyện về căn nhà Số Hai & William và căn nhà những-người-trăm-năm-cũ, nhưng để chốc nữa... Còn bây giờ đang phải ngậm ngùi theo những lời thư trao đổi qua E-mails của hai anh Văn Quang và Bằng Phong Đặng Văn Âu nhận lúc 5 giờ sáng sau khi giã từ cái quán café có ngọn đèn vàng mờ nhạt hắt hiu.

Trời đang đổ mưa. Mưa chiều thứ Bảy làm ướt thành phố. Những vũng nước đen ngòm khiến tội nghiệp cho đôi chân các cô gái trẻ phải nhảy từng bước khó khăn trên bờ lề để không làm hỏng đôi giày cao gót.

Tương tượng... Một chiều mưa thứ Bảy của 43 năm xưa, anh Văn Quang, anh Đặng Văn Âu đang sắp bắt đầu cuộc vui buổi tối cạnh bên các người đàn bà đẹp. Những phòng trà, quán nhạc, khiêu vũ trường, những cốc rượu đậm, lời ca tiếng hát... đang giang tay chờ đón một anh nhà văn hào hoa và một chàng phi công tướng tá oai phong!

(Nói thật, ở thời tuổi trẻ xa xưa, Không Quân là Quân chủng duy nhất không bao giờ được tôi “ghé” mắt. Mà đâu có “bị” anh lính tàu bay nào nhìn đến cũng không thèm nhìn đáp trả.

Bộ vó nghênh ngang, áo bay màu cam hay màu xám, hông kè kè súng ngắn, bụng vòng cái đai dây đạn, mặt nghênh nghênh kiêu hãnh, đầu hát cao đến tận mây xanh như “*sắp tung cánh sắt*”... làm tôi chứa ghét.

Đó là hình ảnh thần tượng của lũ con gái lớp đệ nhị, đệ nhất Trưng Vương, Gia Long, luôn cả lũ con gái trường Nhạc (như cô bạn người đẹp Hồng Hạnh “kết” anh Đại úy Phi công Trần Văn Phúc!)

Với tôi?... Còn khuya mấy chàng lái máy bay mới với được tới tâm cỡ của những anh lính Nhảy Dù, Biệt Động Quân trong trái tim non dại.

Từ nhỏ mà đã có cái “máu kỳ thị quân chủng” khi “nghĩ về” một dáng dấp để trao gửi tâm tư bé nhỏ... Lúc này nhớ lại, thấy vừa buồn cười lại cũng vừa mắc cỡ! “*Anh*” nào *bây giờ cũng đều là những đứa con bị xa lìa đất Mẹ. “Anh” nào lúc này cũng phải mang số phận mất quê hương đau khổ như của chính TTBG-tôi!*)

Lại tưởng tượng... Uyên Thao đang làm gì trong một chiều mưa thứ Bảy ở cái thời xa xưa đó?... Và cô gái nhỏ Sài Gòn TVân đang ở đâu trong một buổi chiều mưa mùa hạ thuở xưa?

Rồi cũng tưởng tượng một “Sài Gòn xưa” qua những lời thơ Hoàng Anh Tuấn (Phạm Đình Chương phổ nhạc):

*Mưa hoàng hôn
trên thành phố buồn gió heo may vào hồn
thoảng hương tóc em ngày qua...*

Hoặc, những chiều mưa trong lời hát của Nguyễn Trung Cang:

*Khi mặt trời vắng bóng
Khi lời nguyện khuất lấp
Nghe lạc loài kiếp sống sao mỗi mong
Mưa ngại ngừng héo hắt
Thương người về buốt giá trên đường xa
Mưa từng ngày thướt tha
Mưa bàng hoàng xót xa
Còn mưa mãi giữa bơ vơ nắng trong mơ
Như mưa ngày nào thấm ướt vai em
Như mưa ngày nào khuất lấp sao đêm
Thương em ngày nào khóc ướt môi mềm
Thương nhau thật nhiều biết mấy tin yêu
Cho nhau trọn tình đâu có điều linh
Xa nhau trọn đời vẫn nhớ thương nhau...*

Tưởng tượng và tưởng tượng đủ thứ... Trái tim oằn những hoài niệm nhớ thương trong buổi chiều đứng nhìn mưa Sài Gòn xuyên qua làn kính căn phòng khách sạn số 303.

II.

Bây giờ quay lại cái “Sài Gòn mới” để anh Văn Thanh Bắc-Kỳ-cục khỏi phải “phản nản” (vì ganh tỵ!) như trong lá thư anh gửi hôm qua.

***/ Thư anh Văn Quang**

gửi TTBG (được chuyển qua cho anh Bằng Phong Đặng Văn Âu đọc).

Sài Gòn, Friday, June 9, 2017 12:43 AM

Chị Bông Giấy ơi,

Trước hết cho tôi gửi lời thăm đến anh Đặng Văn Âu, tôi cũng đã đọc nhiều bài của anh ấy và cũng đã từng gặp anh ấy ở VN.

Như tôi đã nói với chị BG là sáng nắng chiều mưa, tụi CS trở mặt lúc nào không biết. Riêng trường hợp anh Đặng Văn Âu khác với hai anh Uyên Thao và Thanh Thương Hoàng (không phải trong quân đội).

Tôi nghĩ là anh Âu chưa nên về lúc này. Đợi một ngày đẹp trời chắc thế nào cũng đến mà thôi.

Thân mến, Văn Quang

[]

***/ Thư anh Bằng Phong Đặng Văn Âu**

gửi anh Văn Quang và TTBG.

Cali. Jun 9 at 4:07 AM

Anh Văn Quang và Bông Giấy thân mến,

Năm 2011 tôi về Việt Nam vì các con của người anh tôi đưa tro cốt bố chúng về chôn ở nghĩa trang gia đình họ Đặng tại phủ Diễn Châu, Nghệ An.

Bố tôi mất sớm. Ông anh lớn hơn tôi 15 tuổi, thương yêu em như cha thương con. Vì vậy mà tôi liều mình về nước để làm lễ, tiện thể thăm họ hàng ngoài Bắc, cho dù bị Công An làm khó dễ.

Tôi bị hai Công An Văn Hóa giữ lại phi trường Nội Bài "làm việc" trong 90 phút. Ba ngày sau, cũng chính hai anh Công An Văn Hóa đó đến khách sạn tôi ở để "làm việc" thêm 4 giờ đồng hồ, và họ đe rằng nếu tôi về Mỹ mà còn viết những mặt tiêu cực của chế độ thì đừng nghĩ đến chuyện trở về Việt Nam nữa, họ nói, sẽ không bảo đảm an ninh cho tôi. Về Mỹ, tôi vẫn viết cho hả cái "vong linh".

Tôi rất muốn về Việt Nam để sống nốt chuỗi ngày còn lại, nhưng tính khí tôi không chấp nhận bị thấy những điều bất công sai trái mà im lặng. Đất nước mình thật quái đản, bọn cộng sản đã khẳng định "trí phú địa hào, đào tận gốc, tróc tận rễ" mà những ông trí thức cứ chui đầu vào thờ lạy, khiến dân cả nước điêu linh.

Tôi biết anh Văn Quang nay đã cao tuổi, chắc sức khỏe không cho phép để đi đây đi đó thăm bạn bè thì buồn lắm, vì anh vốn là người yêu bạn.

Lần về năm 2011, tôi được anh đến thăm, tôi quý mến và hân hạnh lắm. Phải chi bọn cầm quyền không "chó đẻ" thì nhất định tôi sẽ về thăm anh.

Thôi thì tôi chỉ cầu mong anh khỏe để viết "Thiên Hạ Sự" cho bà con đọc.

Lúc này, cụ Tạ Quang Khôi và tôi liên lạc nhau thường xuyên. Tôi rất thích ông nhà giáo Khôi, tuy già nhưng vui tính, chứ không đạo mạo.

Tôi kết bạn với TTBG được cũng là một cơ duyên tốt đẹp, đáng ghi nhớ trong đời.

Thân ái,

Bằng Phong Đặng Văn Âu []

**/ Thư anh Đặng Văn Âu gửi TTBG.*

Cali. Jun 9 at 1:38 PM

Bông Giấy ơi,

Anh đã nhận và đọc bài viết của em. Ước chi anh có thể thoải mái ngồi uống cà phê với em trên đường phố Sài Gòn.

Thư em viết cho anh Uyên Thao đã giải tỏa thắc mắc của Peter khi Peter hỏi anh rằng Peter đâu có gì đặc biệt để được Bông Giấy tặng sách? Anh trả lời, vì Peter là độc giả của Bông Giấy và hiểu rõ Bông Giấy dù mới gặp lần đầu. Bây giờ đọc email của Peter, chắc Peter phải hiểu điều anh nói là thật.

Chỉ cần độc giả hiểu thì tác giả đã hài lòng rồi. Bởi vì có nhiều độc giả ái mộ mình, nhưng chưa chắc đã hiểu mình một cách sâu sắc.

Nhờ sự "đánh bạo gửi thư làm quen TTBG" của anh mùa hè 2016 mà em đã gặp một độc giả (Peter) hiểu em sâu sắc hơn cả em tự hiểu.

Anh cũng có nhiều độc giả gửi email, gọi điện thoại không tiếc lời bày tỏ sự ái mộ vì họ nhận thấy những gì anh viết đều phản ảnh tâm tư họ. Nhưng nếu anh hỏi họ "có dám dân thân nói lên sự thật không" thì chưa chắc họ đã dám làm.

Vài hàng thăm Bông Giấy.

Hy vọng ngày nào em trở về Mỹ, anh em ta có dịp uống với nhau vài ly rượu mà hàn huyên.

Thân ái, Anh Âu.

□

**/ Thư anh Văn Quang*

gửi anh Đặng Văn Âu và TTBG.

Sài Gòn, June 9 at 4:12 PM

Anh Bằng Phong ơi,

Cảm ơn anh đã nghĩ đến tôi. Quả thật lúc này ở VN tôi không có bạn, chẳng biết chơi với ai vì ở đâu cũng thấy "cạm bẫy" rình rập; không phải là tôi "sợ" mà chỉ vì không thể hợp được thôi.

Tôi như người lưu lạc trên chính quê hương mình.

Tôi chỉ còn những người bạn ở nước ngoài về thăm như chị Bông Giấy đã cất công đến thăm tôi trên căn chung cư nghèo nàn rách nát này. Những lúc ấy tôi có cảm tưởng như mình được sống lại với Sài Gòn xưa.

Nếu có một ngày được gặp anh ở Sài Gòn thì vui biết mấy. Đọc anh nhiều nhưng ít liên lạc với anh, dù vậy tôi luôn nhớ anh và những ông "lái máy bay" xưa.

Tôi vẫn viết những gì cần viết, mặc cho những rình rập đe dọa quanh mình, chưa biết nó xảy ra những gì. Tôi vẫn quan niệm rằng **"đã viết thì đừng sợ, đã sợ thì đừng viết"** và tôi vẫn là người lính, dù không còn cây súng trên vai.

Nhưng người-lính-tôi nay đã quá già rồi, suốt ngày chỉ quanh quẩn với chiếc computer và nằm dài trên giường không bước chân xuống nổi cầu thang chung cư.

Đầu óc cũng lơ mơ, khi nhớ khi quên. Chẳng làm được việc gì trong nhà, tất cả đều do bà xã tôi lo hết từ bữa ăn đến nước uống.

Đó là cái số tôi may mắn, cuối đời gặp được một người đàn bà rất hiền hậu chỉ biết chăm lo cho chồng.

Tám đứa con tôi đều ở Mỹ, lâu lâu mới về thăm bố một lần rồi lại ra đi.

Cuộc sống rất buồn. Chẳng biết còn kéo dài được bao lâu. **Gặp người bạn nào ở xa về cũng như gặp nhau lần cuối cùng trong đời.**

Rất nhớ anh.

Văn Quang

[]

Buổi chiều trời âm u mây xám sau cơn mưa vừa dứt. Cái quán *café* vẫn sinh động, đông khách. Ngồi trên căn phòng lầu ba mà thẫn thờ nhìn xuống đường phố, dõi theo từng người đàn bà tay bế con thơ tay cầm sấp vé số; từng người phu già gò lưng trên chiếc cyclo đạp; từng chàng diên khùng quen mặt lui lui tới tới trước cửa khách sạn... những hình ảnh **đối nghịch đến tàn nhẫn** với bóng dáng những du khách phồn phơ no đủ; những gã ngoại quốc bụng bự cao hai mét nắm tay cô gái VN nhỏ xíu cao chỉ chừng mét rưỡi; những nhóm Tàu Cộng đàn-ông-lần-đàn-bà cười nói ồn ào không cần biết đến ai... mà nghe lòng buồn rười rượi.

Đó chính là một phần của bộ mặt *Sài Gòn-mới*, những điều đã làm tan biến hết cái dư âm dịu ngọt của hương vị *café* còn đọng nơi đầu hồn suốt từ buổi sớm rời quán cho đến tận chiều nay.

Nỗi u hoài đậm thêm theo hai chữ **"uớc gì"** của Uyên Thao trong lá thư nhận ngày hôm trước và của anh Đặng Văn Âu trong thư nhận buổi sáng.

Nỗi đau kéo dài và sẽ còn kéo dài trong giấc ngủ muộn theo **"những lúc ấy tôi có cảm tưởng như mình được sống lại với Sài Gòn xưa"** trong lá thư nhận của anh Văn Quang.

Hai ông anh ở hai phương trời cách biệt đến nửa vòng trái đất cùng có chung niềm hoài niệm theo một *"Sài Gòn-cũ"*. Nghĩ, **"uớc gì"** Thượng Đế giọt vào trên từng mỗi trái tim sắt đá của mấy ông Nhà Nước chỉ một giọt máu đào nhỏ xíu thì có lẽ trong cái tâm tư nhạy cảm của một nhà văn Miền Nam chẳng bao giờ cần phải nói lên sáu chữ **"có cảm tưởng được sống lại"** lúc gặp tôi hoặc gặp các người bạn từ những chân trời xa bay trở về thăm.

Ôi! Sài Gòn!

Sài Gòn của *Những Con Người Cũ* biết tìm lại nơi đâu?

Trần Thị Bông Giấy

*(Bài viết xong tại Khách sạn Vina Terrace, ngày thứ sáu
có mặt tại Sài Gòn.*

Thứ Bảy, June 10/2017 lúc 4:48 chiều).

[]